

[Undervisningsministeren.]

Jeg vil i øvrigt også se med velvilje på et forslag fra de lægevidenskabelige fakulteter ved de 3 universiteter om indførelse af en obligatorisk praksispraktik, selv om dette utvivlsomt vil medføre øgede udgifter til uddannelsen af lægevidenskabelige kandidater. Der er for mig ingen tvivl om, at det er yderst værdifuldt, at de vordende læger så tidligt som muligt får indsigt i den alment praktiserende læges gerning og de problemer, der møder dem under denne.

Som nævnt er en del af lægeuddannelsen henlagt til efter embedseksamen. Med vedtagelsen af ændringen af lægeloven — jeg henviser til lov nr. 174 af 29. april 1970 — indførtes som en betingelse for at opnå tiladelse til at udøve selvstændig virksomhed som alment praktiserende læge dels klinisk tjeneste under ansættelse som reservelæge på sygehus, dels en teoretisk uddannelse af indtil 120 timers varighed efter sundhedsstyrelsens nærmere bestemmelser. Kursusplan og almindelige regler for denne kursusmæssige videreuddannelse er udarbejdet af et af sundhedsstyrelsens nedsat udvalg, og de første kurser af denne art er påbegyndt her i efteråret 1971. Denne videreuddannelse skal supplere dels den under studiet forud givne systematiske viden, dels de hidtil erhvervede praktiske erfaringer og praktiske færdigheder. Ifølge sundhedsstyrelsens bestemmelser skal kurserne afholdes ved de lægevidenskabelige fakulteter, og oprettelsen af yderligere et professorat m. v. ved socialmedicinsk institut, et professorat, som altså har almen medicin som speciale, vil kunne medvirke til yderligere at systematisere videreuddannelsen af læger til almen praksis og samtidig udbygge den forskning, som på dette område må betragtes som forsømt.

Jeg vil gerne gøre én bemærkning mere, nemlig at det jo er forudsat ved lov nr. 271 af 4. juni 1970 om universiteternes styrelse, at det er hensigten at tilvejebringe institutter af en væsentlig størrelse, for at disse kan danne rammen om et alsidigt forskningsmiljø og samtidig kan sikre en forsvarlig udnyttelse af det udstyr, som moderne forskning kræver. Ved udvidelsen af socialmedicinsk institut med en professor, der har almen praksis som speciale, vil det være muligt gennem et snævert samarbejde med

de kliniske enheder og de teoretiske institutter, og herunder navnlig institutterne for hygiejne og retsmedicin, at udbygge og systematisere undervisningen af de studerende og videreuddannelsen af disse efter embedseksamen samt at drive den nødvendige forskning på dette, som jeg sagde før, noget forsømt, men for sundhedsvæsenet helt nødvendige område.

Jeg kan således helt tilslutte mig venstres motiver til fremsættelsen af dette forslag, men jeg mener af de grunde, jeg her har nævnt, at universitetets forslag til udbygning af instituttet for socialmedicin både hurtigere og mere hensigtsmæssigt kan tilgodese formålet: at stimulere tilgangen til almen praksis.

Camre: Udgangspunktet for venstres forslag om, at regeringen skal tage initiativ til oprettelsen af et institut for almen medicin, er, at der i de senere år har vist sig en betydelig stagnation i tilgangen af læger til almen praksis. Det anføres i forslaget bemærkninger, at nettotilgangen i de sidste 10 år kun har været på 14 praktiserende læger, og at 52 pct. af de praktiserende læger i 1968 var over 50 år. Forslagsstillerne nærer på denne baggrund en velbegrundet frygt for, at den vigtige del af vor sundhedstjeneste, som de praktiserende læger udgør, i løbet af en kortere årrække skal komme ud for et totalt sammenbrud, hvis ikke vi gør noget derved. Jeg er ganske enig med forslagsstillerne i, at der er al mulig grund til bekymring for en sådan udvikling, og at vi herfra bør hjælpe med til, at den undgås.

Når forslagsstillerne derpå fremhæver, at den svigtende tilgang af unge læger til almen praksis skyldes, at disse har for ringe indsigt i de vilkår, den praktiserende læge arbejder under, og ikke under deres studium har fået en positiv motivering til at gå ud i almen praksis, kunne jeg have lyst til at vende dette argument en lille smule om og sige, at bl. a. fordi de unge læger alt for godt kender til almen praksis' vilkår, føler de ikke tiltrækningen stor nok, og så vælger de hospitalsarbejdet. Samtidig med at jeg naturligvis er enig med forslagsstillerne i, at vi skal forbedre den almene medicins stilling i lægernes uddannelse, vil jeg gerne understrege, at forudsætningen for at få den nødvendige tilgang til almen praksis er